

for ramme Alvor, at ligeoverfor Staten skal Dvinden være ligesaa berettiget og kaldet til samme Virksomhed som Manden. Ogsaa behøver jeg vel kun at antyde det, saa veed de Herrer, ligesaa godt som jeg, at der er mangfoldige Steder i Holbergs Skrifter, hvor det med en høj Grad af Lune og ret overbevisende er udtalt af Tjeneren, at naar man tager en Pengepung ud af Herrens Kjølelomme og lader en anden blive tilbage i Lommen paa Beenklæderne, saa har man egentlig skænket ham den, som man lader blive tilbage. Og jeg troer neppe, at der er opstillet nogen Theorie om Eiendom, som lige med Tyveri, som er dristigere end denne. Men, — vil man sagtens sige, — det har været Spøg, det har ikke været sagt som Alvor. Saa skulde altsaa Meninger være den, at vi skulde have en ny Paragraph, hvor der siges, at naar de yttres i Spøg, saa fortjene deslige Theorier ikke Straf, men foredrager man dem for ramme Alvor, straffes man, som følger. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at dette er umuligt, thi Loven kan ikke gaae ind paa dette Gebeet, paa Sindelag og Bevæggrunde; om det er mit Spøg eller mit Alvor kan ingen Dommer afgjøre. Og desuden, hvad vilde man gøre, dersom man havde en slig Bestemmelse, hvis Nogen saa udgav et Værk, hvor det var Tilfældet, som det er Tilfældet i mange tydske Romaner, at man fremstiller i 9—10 Capitler sine Personer, saaledes at de ret maa vække Interesse og Deeltagelse, at man lader dem med den største Iver og Talent forfølge de meest usædelige Theorier og sætte dem i værk, og saa i det sidste Capitel lader det gaae med dem, som det gik med Don Juan, saa Steengjæsten kommer og stamper i Gulvet, og de saa fare til Helvede? Jeg spørger: vil saa Dommeren sige: „det er alvorligt meent, denne Mand vil udbrede Usædelighed“, eller vil han sige, „det er blot Spøg med alt det Foregaaende, det seer man deraf, at han lader sine flatte Personer fare til Helvede“. Hvilket nu end Tilfældet vilde blive, saa vil det være, troer jeg, Enhver indlysende, at det er aldeles umuligt, at der kan gives og overholdes en saadan Bestemmelse, som den man har savnet i Paragraphen. Jeg veed nu nok, at man

saa vil sige, at disse Indvendinger da ogsaa maae gjælde om Forbud mod „utugtige“ Skrifter, som indeholdes i den nævnte Paragraph. Men deri kan jeg ikke være enig, fordi jeg holder for, at Udtrykket „utugtig“ er Noget, som Folk forstaae, og som man, naar det forstaaes rigtigt, navnlig som Domstolen og fremfor alt Nævninger ville forstaae det, meget godt vil vide at opfatte som Betegnelse for en egen Klasse af Skrifter, for dem nemlig, som i visse Maader svare til lasche Billeder, idet de ikke saameget ved Theorier som ved at fremstille Usædelighed i et løkkende og glimrende Lys virke paa den svage Ungdoms Sind og Forestillinger. Jeg mener, det er egentlig den Art af Skrifter, hvis Udbredelse man til en vis Grad kan forbyde og tilbageholde, og at det bør Staten gjøre, ikke for de Uldres Skyld, som, naar de have det Sind, vist aldrig ville fattes Leilighed til utugtige Tanker, utugtige Ord og utugtige Gjerninger, men for deres Skyld, for hvem vi have et uhyre Ansvar, for den kommende Slægt. — Jeg skal indskrænke mig til disse saa Bemærkninger.

Blechingberg: Skjøndt jeg ikke paa Sagens nærværende Stadium skal gaae videre ind paa de specielle Undersøgelser, denne Sag kunde foranledige, være det mig dog med Hensyn til den sidste arede Talers Bemærkninger ved Regjeringsudkastets § 13 og hvad dertil hører, tilladt at yttre, at dersom dette Udkast gik ud paa Umuligheder, maa jeg billigen undre mig over, at den arede Taler som Medlem af Udvalget ikke indstillede i dets i sin Tid afgivne Betænkning, at denne Passus i den skulde gaae ud, hvilket derimod først kom ind ved Sagens 3die Behandling, ved en Indstilling af forskellige arede Landssthingsmænd. Meningerne derom kunne nu være forskellige. Jeg antager det for at være et Spørgsmaal, som maa besvares lige paa den modsatte Maade. Jeg tvivler ikke om, at Domstolene ville vel vide i ethvert saadant Tilfælde at bedømme baade Bedkommendes Hensigt og den Virkning, som skulde medføre, at Handlingen fik sit strafbare Stempel. Iøvrigt mener jeg tilstrækkeligt at have udtalt, hvad jeg havde for Die, at det er fornemmelig de Folkeskrifter, som kunne undergrave Folkets Forestilling og Sands med